

---

som-hi!

---

digital

4

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL:

Incendis, per Salvador Montalt

BAIXANT DELS NÚVOLS:

Cinquè informe d'avaluació de l'IPCC: les bases científiques del canvi climàtic es posen al dia,
per Jordi Mercader Carbó

ENTITATS:

- *L'activitat gegantera de setembre*, Colla de Geganters de Malgrat de Mar

COL·LABORACIONS:

- *Després de la manifestació de l'11 de setembre, què?*, per Anrise
- *Sorpresa a los 60*, de Mª Teresa Menjibar Madrid
- *La cábala original, la sabiduría del árbol tridimensional*, Centre del Cel

REPORTATGES FOTOGRÀFICS:

- *Homenatge a Joan Alsina i Hurtós*, per Vicens Tomàs
- *Una setmana de 'Divendres' a Malgrat*, per Vicens Tomàs
- *Patins i patinets pels carrers del municipi*, per Vicens Tomàs

Incendis

Salvador Montalt

Fa més de dos anys que aquesta pel·lícula va arribar a les nostres pantalles. Per una d'aquelles coses que passen, no l'havia vista i, fa ben pocs dies, la vaig recuperar mitjançant la plataforma d'internet AraFilms, que l'ofereix en versió original subtitulada en català i en versió doblada al català.

No hem de renunciar al consum col·lectiu de cultura. El cinema és bo veure'l en pantalla gran, al cinema; compartint-ne l'experiència amb d'altres espectadors. Això no obstant, recursos com el que ofereixen plataformes d'internet tipus AraFilms –que no deixa de ser fruit del pacte entre el diari *Ara* i Filmin, una plataforma en espanyol especialment recomanable per la seva atenció al cinema d'autor–, permeten recuperar títols que et vas perdre o bé que no tens l'oportunitat de poder gaudir en sales situades a una distància acceptable. No cal dir que, econòmicament, i per a complementar el coneixement de filmografies de cineastes, són també recursos molt interessants. Evidentment, estic parlant de plataformes de pagar per veure les pel·lícules. De descàrregues pirates –o com se'ls vulgui anomenar–, no en parlo, per molt que siguin molt utilitzades a la nostra societat.

Adaptació de la peça teatral homònima de Wajdi Mouawad –que, a casa nostra, Oriol Broggi portà a l'escenari del Teatre Romea, amb Clara Segura i Julio Manrique en els papers principals–, se situa en un país indeterminat de l'Orient Mitjà, que bé podria ser el Líban. La topografia, l'univers físic en què s'ambienta la pel·lícula és un dels seus principals encerts, conjuntament amb la seva textura cinematogràfica, que per res fa pensar en el seu origen teatral.

Narrativament, Denis Villeneuve potser abusa un pèl de la confusió entre els personatges de mare i la filla. Certament, és la idea motriu de l'obra: anar passant d'Occident a Orient, del present al passat, i alhora anar retornant d'allà cap aquí i de l'ahir cap a l'avui. Del Quebec d'ara, al país indeterminat de l'Orient Mitjà on van tenir lloc els fets que han de permetre a la filla arribar al pare que donaven per mort i al fill conèixer el germà que desconeixien, i alhora descobrir qui era de debò sa mare. Uns trajectes que treuen a la llum una història tràgica, covada i desenvolupada en un món de tirania sectària, faccions armades, espirals de violències interreligioses, societats ancorades en maneres i codis d'honor tribals... que condemna els innocents, siguin de

Director: Denis Villeneuve. **Guió:** Denis Villeneuve, amb la col·laboració de Valérie Beaugrand-Champagne, adaptació de la peça teatral homònima de Wajdi Mouawad. **Fotografia:** André Turpin. **Música:** Grégoire Hetzel. **Muntatge:** Monique Dartonne. **Durada:** 2h10.

Repartiment: Lubna Azabal (Nawal Marwan, la mare), Mélissa Désormeaux-Poulin (Jeanne Marwan, la filla), Maxim Gaudette (Simon Marwan, el fill), Rémy Girard (Jean Lebel, el notari), Abdelghafour Elaaziz (Abou Tarek, el torturador), Mohamed Majd (Chamseddine), Allen Altman (notari Maddad).

Sinopsi: Quan el notari Lebel llegeix als bessons Jeanne i Simon Marwan el testament de la seva mare Nawal, queden estupefactes en veure que els lliura un parell de sobres, un adreçat a un pare que ells sempre havien entès que era mort i l'altre, a un germà de qui no en sabien res, ni tan sols que existís. En aquest llegat tan enigmàtic, Jeanne hi troba una explicació del silenci de Nawal, reclusa en un mutisme inexplicable les últimes setmanes abans de morir i decideix anar-se'n de seguida cap a l'Orient Mitjà, per a esbrinar el passat d'una família que ara resulta que desconeix gairebé del tot... En Simon, a qui poc li interessien els capricis pòstums d'una mare que sempre els ha estat distant i ben poc afectuosa, també s'hi acaba apuntant, però per fer costat a sa germana. Amb el suport del notari Lebel, els bessons seguiran la pista d'una Nawal molt llunyana a la mare que han conegut, anant a trobar els orígens d'aquesta dona amb un destí tràgic marcat per la guerra i l'odi... i el valor d'una dona molt especial.

la creença que siguin; atempta contra l'amor que no vol saber res de separacions en bàndols i fa inútils els esforços intel·lectuals per la convivència. El relat d'una aventura èpica de supervivència a l'infern en què s'ha convertit el teu propi país i en el camí de dolor, venjança i superació en què s'ha convertit la vida.

Gràcies a la mirada narrativa dels fills de la protagonista, el film esquiva els tòpics del melodrama bèl·lic i l'espectador va acompanyat pels camins de la descoberta, de manera que no es tracta tant de recrear-se en les emocions que provoca l'argument com de prendre consciència del mal que infligeix un cert estat de coses, les ferides que deixa, les cicatrius que en queden... I com aquest mal no ens és llunyà, sinó proper. No tan sols proper familiarment als personatges dels fills, sinó i sobretot proper a nosaltres: a part que víctimes i botxins que n'han sobreviscut poden viure ara o el dia de demà entre nosaltres; res no passa mai prou lluny de casa nostra com perquè no ens afecti, com a éssers humans, si defensem la nostra dignitat com a humans.

Imprevisible en el seu desenvolupament, *Incendis* va obrint-se a nous personatges i àmbits a mesura que avança; però, paradoxalment, es converteix en previsible a partir d'un moment –que no revelarem, per no esguerrar-ne la visió a ningú– a la part final. Lluny de retreure-li, entenc que cal admetre-ho com un trumfo clau en el joc narratiu que proposa el film. Recordem que tot comença amb unes cartes que un notari lliura als fills, amb l'encàrrec de trobar unes persones de l'existència dels quals no se'n tenia ni idea: arribat al punt clau, l'espectador –que ha estat descobrint-ho tot amb aquests fills– ja en té més pistes que ells, ja pot intuir el que els personatges acabaran trobant, amb tot l'efecte dramàtic i sentimental que això provoca.

En definitiva, el cineasta ha sabut treure bon profit cinematogràfic del text teatral primigeni, bastint una pel·lícula que sense ser estèticament ni temàticament molt remarcable, t'ajuda a pensar i a compartir sentiments amb coses galdoses del nostre món, de les que estem tan avesats a sentir-ne a parlar i a veure'n imatges pel televisor, que a vegades sembla que estiguem immunitats davant l'horror i la bestiesa humana que comporten. •

BAIXANT DELS NÚVOLS

Primer capítol del 5è informe d'avaluació de l'IPCC: les bases científiques del canvi climàtic es posen al dia

Jordi Mercader Carbó
 jmercader@gmail.com
 Twitter: @jmercadercarbo

El passat 27 de setembre, a Estocolm, es va aprovar el primer bloc de l'esperat 5è informe d'avaluació de l'IPCC (Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic) que actualitza, després de més de 6 anys, els coneixements de les bases científiques del canvi climàtic. Des de l'any 2010, 259 autors de 39 països han estat recopilant tota la recerca feta en la temàtica del canvi climàtic des de la publicació del darrer informe, l'any 2007.

Aquesta recerca engloba una gran quantitat de temes: observacions meteorològiques recents i antigues, entendre millor com funciona el sistema climàtic, el disseny i la utilització de models matemàtics que el representen millor i les previsions de com evolucionarà el clima al llarg de les properes dècades.

Els avenços científics des de 2007 en la temàtica del canvi climàtic han estat evidents. Això ha permès que els membres d'aquest grup de treball hagin pogut "mullar-se" en temes que no havien tractat en informes anteriors i, a la vegada, donar més força als arguments que s'havien defensat en l'anterior informe (al qual vam dedicar un article al *som-hi!* de febrer de 2007).

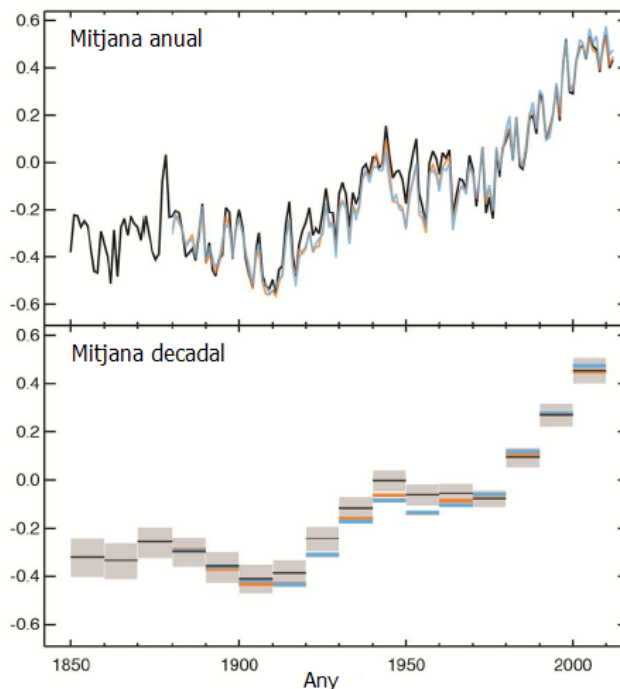
Què ens diuen les observacions de temperatura?

L'escalfament del sistema climàtic és inequívoc. L'atmosfera i els oceans s'han escalfat, la quantitat de neu i gel ha disminuït, el nivell del mar ha pujat i la concentració de gasos amb efecte d'hivernacle també ha augmentat.

Reitera, per tant, una de les afirmacions més contundents del darrer informe, tot i que afegeix novetats interessants, com les següents: cadascuna de les darreres 3 dècades ha estat successivament més càlida a la superfície de la Terra que qualsevol de les precedents des de l'any 1850 (vegeu el gràfic 1, a la part de sota).

A l'hemisferi Nord, el període de 30 anys entre 1983 i 2012 ha estat, probablement, el més càlid dels darrers 1400 anys.

Com que els sistemes de mesura de la tem-

Gràfic 1. Anomalies observades de la temperatura mitjana global, des de 1850 a 2012. A la part de dalt, mitjanes anuals; a la part de baix, mitjanes per dècada. Les anomalies es refereixen a les temperatures mitjanes del període 1961-1990.

peratura de l'aigua del mar han millorat, les afirmacions sobre l'escalfament dels oceans són més robustes: pràcticament es pot afirmar amb tota seguretat que els primers 700 metres de fondària dels oceans s'han escalfat entre l'any 1971 i el 2010.

A escala global, l'escalfament és més gran prop de la superfície, i la capa dels primers 75 metres s'ha escalfat a un ritme de 0.11°C per dècada durant el període 1971-2010.

S'ha observat, també, que els oceans actuen com un gran magatzem d'energia: l'escalfament dels oceans domina l'increment de l'energia emmagatzemada pel sistema climàtic; de fet representa el 90% de l'energia acumulada entre 1971 i 2010.

Què s'observa en precipitacions i fenòmens extrems?

Pel que fa a les precipitacions, s'ha detectat un augment des de 1901, encara més fort i evident a partir de 1951, però aquesta afirmació només és vàlida (de moment) a les zones terrestres de l'hemisferi Nord i per sobre de les latituds mitjanes.

En aquest informe, els experts també han reflectit els canvis detectats en l'ocurrència de fenòmens meteorològics i climàtics extrems des de 1950. Per exemple:

És molt probable (95%) que el nombre de dies i nits fredes hagi disminuït i el nombre de dies i nits càlides hagi augmentat a escala global.

És probable (66%) que la freqüència d'onades de calor hagi augmentat a grans parts d'Europa, Àsia i Austràlia.

És probable que la freqüència o intensitat d'episodis de precipitacions fortes hagi augmentat a Amèrica del Nord i Europa.

Com ha canviat el nivell del mar?

L'augment del nivell del mar des de mitjans del segle XIX s'ha produït a un ritme més gran que el ritme mitjà dels darrers 2000 anys.

Entre 1901 i 2010 el nivell mitjà del mar a escala global ha pujat 19 centímetres (amb un marge d'error de 2 cm).

A l'augment del nivell del mar hi ha contribuït conjuntament la dilatació de l'aigua per l'escalfament dels oceans i la fusió de gel a les glaceres, a Groenlàndia i a l'Antàrtida.

Com ha augmentat el diòxid de carboni (CO₂)?

Les concentracions atmosfèriques de gasos amb efecte d'hivernacle (CO₂, metà i òxids de nitrogen) han pujat a nivells sense precedents en, almenys, els darrers 800.000 anys.

Des d'abans de la revolució industrial, la concentració de CO₂ ha augmentat un 40%, fonamentalment a causa de la crema de combustibles fòssils, però els canvis en els usos del terreny també han causat emissions d'aquest gas cap a l'atmosfera.

Un 30 % de tot el CO₂ emès per les activitats humanes ha anat a parar als oceans. Com a conseqüència, aquests s'han acidificat.

Comprenem millor el sistema climàtic?

La resposta és afirmativa. En comparació amb el darrer informe de 2007, actualment es disposa de sèries d'observacions més llargues i detallades. A més, els models climàtics han millorat i permeten atribuir a la influència humana molts dels canvis detectats en els diversos components del sistema climàtic. Per exemple: els models reproduïxen les observacions dels patrons de temperatura a escala continental i les seves tendències al llarg de diverses dècades. Això inclou

l'escalfament més ràpid detectat des de mitjans del segle XX i el refredament observat immediatament després de grans erupcions volcàniques.

És extremadament probable (95%) que la influència humana sigui la causa dominant de l'escalfament observat des de mitjans del segle XX.

Així doncs, es dóna encara més crèdit a aquesta afirmació, que en l'anterior informe tenia associada una probabilitat lleugerament inferior, del 90%. A més: la influència humana s'ha detectat, per separat, en diferents elements del sistema climàtic. Així, més enllà d'haver contribuït decisivament en l'escalfament de l'atmosfera i els oceans, també es pot afirmar amb més certesa que el factor humà és darrera dels canvis observats en el cicle global de l'aigua, les reduccions de gel i neu, l'augment global del nivell del mar i els canvis en els extrems climàtics.

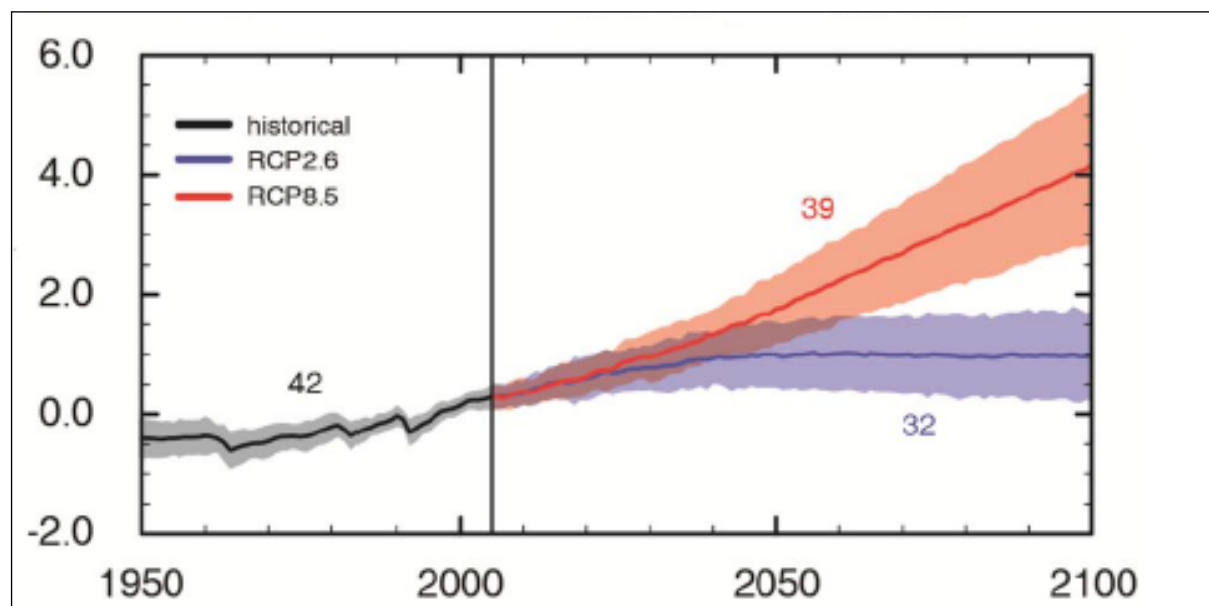
Què podem dir de nou sobre el clima del futur?

Tal com es feia en informes anteriors, les projeccions del clima futur depenen d'un factor clau: l'evolució de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle al llarg dels propers anys. En aquest informe s'ha treballat sobre 4 hipòtesis (o escenaris, tal com es mencionen a l'informe): La més optimista considera el que passaria si es treballés fort per tal de reduir la concentració dels gasos amb efecte d'hivernacle al voltant de 2050.

La més pessimista de les 4, en canvi, considera el cas que el ritme d'emissió de gasos creixi sense aturador més enllà de l'any 2100 (vegeu el gràfic 2).

La temperatura global a la superfície de la Terra al final del segle XXI probablement serà, com a mínim, 1,5°C més càlida en relació al període 1850-1900 per a tots els escenaris (amb l'excepció del més optimista).

En tots els casos (excepte el més optimista) l'escalfament continuarà més enllà de l'any 2100. De totes maneres, aquest escalfament seguirà tenint variacions al llarg dels anys i no serà uniforme a tot el món.

Gràfic 2. Simulacions de l'evolució de la temperatura mitjana global anual de 1950 a 2100, en relació al període 1986-2005. En negre hi ha l'evolució històrica simulada del clima passat, mentre que les projeccions del clima futur es mostren en color blau per la hipòtesi més optimista i en vermell per la més pessimista. L'ombrejat indica el marge d'incertesa per cadascuna de les projeccions.

Augmentarà el contrast en les precipitacions entre les àrees humides i seques, tot i que hi pot haver excepcions en algunes regions.

El nivell del mar continuarà pujant globalment durant el segle XXI. Fins i tot en la més optimista de les hipòtesis, és molt probable que el ritme d'augment sigui superior a l'observat durant els darrers 40 anys.

És molt probable que el gel marí del pol nord continuï reduint-se i que la cobertura de neu, a la primavera, a l'Hemisferi Nord, també disminueixi durant el segle XXI. Les geleres continuaran disminuint encara més.

De fet, en la hipòtesi més pessimista, el pol nord podria quedar completament lliure de gel durant els mesos de setembre abans de 2050.

També cal remarcar que moltes de les conseqüències de la influència humana en el clima provocades per l'augment del CO₂ romandran durant segles o mil·lenaris encara que es deixin d'alliberar gasos amb efecte d'hivernacle a l'atmosfera. Per tant, fins i tot en aquest supòsit, les temperatures es mantindran constants però elevades durant un llarg període de temps. Això només es podria evitar si es fes un enorme esforç per extreure CO₂ de l'atmosfera, amb grans accions de geo-enginyeria.

A més, com que el ritme a què els oceans van emmagatzemant energia des de la superfície cap a les profunditats és molt lent, els experts donen una certesa del 99% al fet que el nivell del mar seguirà augmentant més enllà de l'any 2100, passi el que passi amb les emissions de CO₂, a causa de l'expansió tèrmica de l'aigua.

Com s'explica la frenada en l'escalfament dels darrers 15 anys?

Aquest era un dels punts que havia generat més expectació: l'explicació que donaven els científics de l'IPCC al fet que, des de l'any 1998, el ritme d'augment de la temperatura s'havia frenat (vegeu la part superior del gràfic 1).

Efectivament, en l'informe s'ha tractat aquest tema, però potser no amb l'extensió i profunditat que molts esperaven. De fet, és normal que sigui així: encara que ens sembli un període de temps molt important, sobretot perquè és el més recent, en el context del canvi climàtic és un període relativament curt, només 15 anys. Així ho expliquen a l'informe: a més de l'escalfament robust observat al llarg de moltes dècades, la temperatura de la superfície de la Terra mostra una substancial variabilitat interanual i decadal. A causa de la variabilitat natural, les tendències calculades basant-se en registres curts depenen molt dels anys inicials i finals escollits, i en general no reflecteixen les tendències climàtiques a llarg termini. Un exemple és el ritme d'escalfament entre 1998 i 2012, de tan sols 0.05°C per dècada, molt més petit que el calculat des de 1951, de 0.12°C per dècada.

Malgrat que els models simulen bé les tendències climàtiques observades, sí que s'han detectat diferències entre les tendències observades i pronosticades en períodes de temps curts de 10 o 15 anys, per exemple entre 1998 i 2012.

Tot i que hi comença a haver alguns estudis que expliquen aquest alentiment, encara no se n'han publicat prou per acabar de convèncer als autors de l'informe. Això no vol dir, però, que no prenguin en consideració la recerca feta fins ara, tot i que no li donen confiança absoluta. Ho expressen de la següent manera: la reducció observada en el ritme d'escalfament al llarg del període 1998-2012 és deguda, més o menys en la mateixa mesura, tant a una reducció del forçament radiatiu com a una contribució al refredament causada per la variabilitat interna del sistema climàtic. La reducció del forçament radiatiu inclou les conseqüències d'erupcions volcà-

niques i la coincidència en el temps d'un període mínim d'activitat solar. Quant a la variabilitat interna, es creu que una possible redistribució de l'energia en els oceans podria haver contribuït a un cert refredament.

Pel que fa al desacord entre predicció i observació, s'assumeix que els models no seran capaços de pronosticar amb precisió quan es poden produir aquests fenòmens de variabilitat interna, tot i que la seva ocurrència sí que es contempla (és a dir, alguns models poden haver pronosticat, per exemple, que aquesta frenada es produiria a mitjans del segle XXI i no ara). Malgrat tot, també es reconeix que hi ha aspectes claus dels models que no estan ben ajustats, ja que podria ser que alguns fossin massa sensibles a l'increment dels gasos amb efecte d'hivernacle.

En resum, la ciència del canvi climàtic avança, però les observacions més recents posen nous reptes a la comunitat científica, ja que cal entendre millor els processos interns del sistema climàtic i reproduir-los millor als models de projecció del clima futur. Només d'aquesta manera es podrà afinar més a l'hora d'intentar pronosticar com serà el clima del nostre planeta al llarg d'aquest segle. •

ENTITATS

L'activitat gegantera de la Colla

Colla de Geganters de Malgrat de Mar

07.09.2013 CALDES D'ESTRAC:

Com en d'altres ocasions els nostres amics geganters de Caldes d'Estrac ens varen convidar a la seva Trobada de Gegants de Festa Major. Malauradament el temps no va acompanyar i es van haver de suspendre tots els actes d'aquell dissabte a la tarda a causa de la pluja, doncs des de ben entrada la tarda que va caure una pluja constant que va deixar impracticables els carrers de la vila. Tota manera, hem d'agrair a la colla caldetenca la seva hospitalitat.

11.09.2013 MALGRAT DE MAR - DIADA DE CATALUNYA:

Un any més, la Colla de Geganters vàrem participar en els actes de celebració de l'11 de setembre, de la Diada de Catalunya. El matí es va aixecar un xic ennuvolat i van caure quatre gotes de pluja fet que no va impedir que féssim la cercavila amb els nostres gegantons, l'Ernest i en Pilonet tot acompanyant una estelada gegant des de l'Ajuntament fins a Can Campassol. Allà al parc es va fer la tradicional ofrena de flors a càrrec de diferents i nombroses associacions de la nostra població. La Lectura del Manifest va anar a càrrec de la Dra. Judith Balmaña i Gelpí. I la cantada de l'Himne Nacional de Catalunya i de Els Segadors a càrrec dels cors de l'Aula de Música Contrapunt. A la tarda també vàrem ser presents, acompanyats dels gegants Nicolau i Rita, als actes de la Via Catalana cap a la Independència al seu pas per Malgrat.

29.09.2013 IGUALADA:

En el marc de la celebració de la Fira d'Igualada de setembre, la colla del Bisbalet d'Igualada va celebrar la seva XI Trobada de gegants. Per tal de celebrar aquest onzè aniversari, onze colles varen ser convidades entre les quals la nostra colla de Malgrat. Les altres colles eren les de Castellar del Vallès, El Masnou, La Pobla de Claramunt, Mediona, Olibana, Palamós, Sant Fruitós de Bages i Vacarisses. Va ser un diumenge molt assolellat i vàrem gaudir d'una cercavila molt festiva i molt participativa, encapçalada per en Bisbalet i la Cinta, els gegants amfitrions. •

Després de la manifestació de l'11 de setembre, què?

Anrise

Això és el que es pregunta una majoria del poble català, i és obvi que mereix una resposta per part dels polítics: no es pot menystenir l'evidència demostrada de la cadena humana per la independència, i que va ser un èxit sense precedents; 400.000 persones i escaig donaren la seva afiliació voluntàriament per poder-hi anar, i així, amb la seva presència, aportar el sentiment de llibertat tan desitjat. I fins a un total de 1.600.000 (segons fonts oficials dels Mossos d'Esquadra), es varen afegir a la mobilització de la gran festa democràtica, solidària, pacífica i sense incidents, que va ser l'important.

Vull fer menció al seny dels catalans en referència a la manifestació de la diada, i he de donar la més sincera felicitació a l'organització, per aconseguir mobilitzar tanta gent, i que en el transcurs de tota la moguda, que el civisme es mantingués. Cobrir 400 kilòmetres del recorregut, no era gens fàcil d'aconseguir, i en canvi va ser una realitat sense precedents.

És notori que quan els catalans apliquen la seva força de voluntat per aconseguir una quimera, és perquè estan convençuts d'aconseguir-la i els resultats estan a la vista de tota Espanya, d'Europa i per descomptat de tot el món. I és que no es pot negar el potencial de la nostra gent en les bones maneres de fer, per aconseguir un propòsit, i si amb el temps que s'ha marcat el govern català, es fa la consulta i es guanya, aconseguirem alliberar-nos dels opressors i Catalunya podrà declarar l'Estat propi tan desitjat.

“Això és el que es pregunta una majoria del poble català, i és obvi que mereix una resposta per part dels polítics”

A partir d'aquí s'haurà de desenvolupar l'enginy, vers al repte que se'ns presenta, i amb el màxim acord de totes les forces polítiques, buscant alternatives que siguin viables, per poder fer el país que desitgem; el somni de molts catalans de ser lliures està arrelat als nostres cors, i ens alimenta els sentiments de poder aconseguir-ho, en tenim tot el dret i no ens el poden negar; els catalans som prou madurs per decidir el nostre futur, encara que no ho vulguin reconèixer des de l'Espanya rànica; estan tan encallats en la manera autoritària de pensar, que les seves idees són de segles passats, no han arribat a assimilar, ni a comprendre, que el relotge del temps no s'atura i que el futur ens dona l'alternativa de poder aspirar, a que les nostres generacions futures puguin viure sense estar encadenades. La visió que tenim nosaltres, els catalans, és que pensem i actuem sense complexos i democràticament, i és molt contrari del que pensen ells, i per això ens apliquen la seva autoritat encara que sigui injusta, per no deixar que el poble català es pugui expressar lliurement en un referèndum i per poder justificar-se, s'escuden en la Constitució.

Vull fer menció a l'atrofiament que té el govern central, apel·lant a aquest organisme, que com apel·lació no té cap sentit i es demostra perquè a la Constitució no hi ha cap article en tot el seu contingut que parli de referèndum, tan de si es pot fer, com si no, i aquesta obstrucció malaltissa, que tenen per privar-nos aquet dret, revela fins a quin punt són democràtics. Penso que en aquest món tot és possible, sols falta la voluntat política per fer-ho, però com que no la

**“En aquest món
tot és possible, sols falta
la voluntat política
per fer-ho”**

tenen, fan aquestes argumentacions tan fora de lloc i així poder mantenir-nos presoners per continuar esprement-nos, com han fet fins ara, però quan a un poble durant molts anys no se'l deixa respirar, aquest es rebel·la per no morir d'asfíxia i busca la manera de deslligar-se de les urpes de l'opressor. Sí, quan tenen el poder està demostrat que l'apliquen, no són com nosaltres, els catalans, i es va demostrar la mateixa

diada a Madrid, que un grup de facinerosos incontrolats, als ulls de tota Espanya i de tot el món, demostraren de lo que són capaços de fer, per aquesta classe de gent la democràcia no existeix i els que estan al poder no volen parlar, i quan ho fan, apel·len a que són una minoria, una minoria sí, però la realitat dels fets és que existeixen i són “Espanyols, no catalans”.

Aquesta declaració d'independència de la cadena humana, que es produí de Nord a Sud, afegint-s'hi l'Est i l'Oest de la gent de poblacions catalanes, es mereix tots els respectes, tan de Catalunya, d'Europa i com no, també d'Espanya.

N'hi ha que no ho volen reconèixer ni admetre, han d'acceptar l'evidència d'aquest moviment democràtic i si no ho fan, és estar completament fora d'òrbita, o si més no, cecs, i apel·lar com ho fan a la majoria silenciosa amb el desvergonyiment que ho fan, és un contrasentit i falta d'intel·ligència.

De totes maneres ho he estat pensant, i he deduït que podria ser que la majoria silenciosa, a la que tan apel·len, podria ser que es referissin als que no poden parlar i que són els nostres difunts, “en pau descansin” i en això sí que tenen tota la raó, perquè si tinguessin sentit comú, o com a mínim un dit de front, no usarien aquests termes per confondre la població; mai s'ha de parlar de la gent que no hi varen anar i es quedaren a casa, si no se'ls dóna l'oportunitat de pronunciar-se en un referèndum, i són tan “ases” amb el seu plantejament d'aplicar el poder, que sempre posen per davant la llei i la Constitució. La llei és obvi que s'ha de respectar, la Constitució, si no se li dóna flexibilitat per canviar-la a les exigències del temps, no.

Vull ser pragmàtic i aclarir el perquè situo la meua opinió en aquests termes: en un número de *somehi!*, vaig parlar de la bíblia, que era un llibre sagrat i l'home amb tot el seu poder no el pot modificar, en canvi la Constitució està feta pels polítics i per tant és modificable, però aquests senyors del PP, estan tan encallats en el passat que no s'adonen que el procés que els catalans han iniciat no té marxa enrere. La senyora Camacho i tots al poder del PP, s'esforcen en mirar de convèncer-nos, i tenen prou feina en sortir amb tota la cara a la palestra televisiva, per rentar-nos el cervell, amb l'estudiada consigna del partit, que amb el cas Bárcenas aplicaren tantes vegades, sols per dir-nos que si ens separem de la seva empara i protecció, cauran sobre tots nosaltres, totes les plagues bíbliques de la Història Sagrada i més. Qui s'han pensat que són per anticipar-se al futur? De veritat es creuen que són els nostres protectors, i en realitat són els carcellers, si no fos així, no ens posarien tantes traves i en comptes del no inamovible, ens deixarien aplicar la democràcia i autoritzarien que es fes el desitjat referèndum. •

**“La Constitució
està feta per polítics i,
per tant,
és modificable”**

Sorpresa a los 60

Mª Teresa Menjibar Madrid

A los 40 años uno sufre la primera crisis de edad. A los 50, sumido en la depresión, uno acepta que jamás cumplirá otros 50. Todos damos casi por sentado que llegaremos a los 80, pero no a los 100. Y a los 60, a las puertas de la infame tercera edad, aún cuando uno cree haberlo vivido todo, siempre te esperan sorpresas.

“Aquí hay una anciana”, le dijo aquella oficinista al guardia, en medio del alboroto de gente, mientras me señalaba con el dedo. Como nadie protestó, el guardia despejó el paso para que la “frágil anciana”, que ya había aprobado el examen de la vista, pudiera recoger su permiso de conducir. La señora mayor, a quien la “amable” empleada quería proteger de los empujones y los codazos de la oficina no era otra sino yo.

Aún no me he recuperado de la impresión. Realmente, no esperaba que me llamaran anciana, ¡y menos aún mientras hacía cola en aquella atestada oficina! Si se estaba refiriendo a mí, ¿no podía haber tenido un poco más de tacto? No sé qué impresión debí darle a aquella mujer pero, en mis adentros, yo seguía sintiéndome muy vital y para nada anciana. Me dieron ganas de pedirle que bajara la voz. “Querrá usted decir señora mayor”, pensé en decirle. Además, ¿cómo podía saber mi edad, si ni siquiera me había pedido la documentación?

**“A los 60,
a las puertas
de la infame tercera edad,
aún cuando uno cree
haberlo vivido todo,
siempre te esperan sorpresas”**

Y aquel guardia tampoco le iba a la zaga. El muy canalla armó un buen lío, pidiéndome mi documentación a voces mientras se acercaba. Después de todo aquel alboroto, empezó a abrir paso entre la gente para que yo pudiera pasar. Aunque, de forma sumisa, me cedieron el paso, admito que avancé hasta el frente de la fila deseando que la multitud se opusiera al grito de “¡Esa señora se está colando! ¡Vuelva a la cola!”. Sin embargo, nadie dijo nada. El silencio acentuó mi sensación de ser una víctima del tiempo, mientras me invadía una gran sensación de vergüenza.

Buscando refugio en mi interior, me remonté a la mañana en que cumplí 60 años, unas semanas atrás, cuando revelé mi edad a una joven estudiante. La chica me comentó “De verdad, pues no parece usted tan mayor”. Le contesté que, por lo que toca a esta edad, lo triste es que no hace falta sentirse mayor para serlo. Sea como fuere, las palabras de aquella amable joven me consolaron. En cambio, de entre toda la gente que poblaba aquella oficina, no hubo ninguna alma caritativa que me dijera que parecía un poco más joven.

Por fin llegué al mostrador donde se encontraba la oficinista causante de todo aquel revuelo. Aquella mujer, sin decir ni una palabra, señaló hacia las ventanillas 15 y 16, donde un letrado indicaba “Mujeres embarazadas, discapacitados y ancianos”. Al ver que yo dudaba un poco me preguntó impaciente “¿No es usted mayor de 65 años? ¿Es una anciana o no?”. “Ni estoy embarazada ni soy discapacitada”, quise contestarle con una sonrisa, pero su adusta expresión me hizo desistir. Me alejé de allí malhumorada, en dirección a las ventanillas 15 y 16, murmurando “¡No tengo más de 65 años! Es más, ¡acabo de cumplir 60!”.

Pero, aunque me incomode, debo aceptar que experiencias como ésta son propias de la tercera edad. •

La cábala original: la sabiduría del árbol tridimensional

F.E. Eckard Strohm (*)
Centre del Cel

Aquéllos que se preguntan por el origen y el sentido de la vida se encuentran inevitablemente con el tema “cábala”. La cábala describe la historia de la creación. Se encuentra en escrituras antiguas, también en el Antiguo Testamento, y en su interior, es portadora de un profundo conocimiento antiguo garantizado por códigos numéricos codificados.

Sólo puede beneficiarse de este conocimiento quien tiene la ‘llave’ para este propósito. Las “llaves se transmitieron de generación en generación por vía oral a través de los iniciados. Sin estos “códigos” no era posible comprender el significado de los escritos. Con el tiempo es posible que los conocimientos originales se van diluyendo o se mezclan aportaciones que provienen muchas veces de fuentes dudosas.

Nuestros seminarios se basan en el sistema de F.E. Eckard Strohm. Los seminarios que ofrecemos para este propósito son una importante ayuda para acercarnos a la comprensión de la Cábala y su acceso a ella.

Los llamamos “cursos de Cábala” aunque no sea muy correcto, porque sólo pueden ilustrar un minúsculo aspecto de la búsqueda del verdadero sentido de la vida. La verdadera espiritualidad sólo se encuentra en la humildad.

Si profundizamos más en esta búsqueda se llega rápidamente a los límites y se descubre que, en definitiva, todas las cuestiones espirituales se entrelazan con el tema de la Cábala. De la misma manera la Astrología y la Cábala están en una estrecha relación de dependencia como por ejemplo la Cábala y las leyes cósmicas. Los contenidos de los seminarios de Cábala que ofrecemos sirven de apoyo al buscador y le proporciona unas herramientas de cálculo para los análisis de Cábala.

El análisis cabalístico atlante nos habla del plan personal del alma de cada individuo. El análisis se hace a partir del nombre, tal como está registrado en el certificado de nacimiento, y de la fecha de nacimiento.

En el análisis encontramos indicaciones sobre las tareas, los comportamientos y citas que el alma se ha propuesto en esta encarnación. Cada momento de nuestra vida conlleva un cambio impregnado con sus propias experiencias conocimiento y el apoyo amoroso de nuestro Padre. Con el conocimiento de la Cábala tenemos la posibilidad de comprender mejor ámbitos esenciales de nuestro ser.

Cada uno de nosotros determina por sí mismo, a través de su libre albedrío, su cercanía a Dios. •

(*) **Doctorado en Psicología y Parapsicología.**

Desde 1985 tiene la facultad de ver en el registro Akáshico, lo que le permite acceder a los saberes perdidos de la Atlántida.

Homenatge a Joan Alsina i Hurtós

Vicens Tomàs

REPORTATGES FOTOGRÀFICS

Una setmana de 'Divendres' a Malgrat

Vicens Tomàs

REPORTATGES FOTOGRÀFICS

Patins i patinets pels carrers del municipi

Vicens Tomàs

